

LEODIENSIS EPISCOPATUS.

summum Pontificem, & sacra illa loca perlustrandi, homo Romam profectus est. quo cum nuntius adferretur, crudeliter interfectum esse à Traiectensibus Divum Lambertum, Sergius Pontifex Hubertum creavit Episcopum Traiectensem. Hubertus, Traiectum redux, benigne à civibus illis susceptus est. sed cum abhorreret eos atque detestaretur ob nefariam Divi Lamberti cædem, cogitare mox cœpit de transferendo aliovorsum Episcopatu, ac Leodicum abiens, urbem illam vel condidit primus, vel instauravit, Legiamque (ut diximus) nuncupari voluit. exornavit deinde pulcherrimis ædificiis ad Divinum pariter & humanum cultum. moxque legibus prius latis, & approbante Summo Pontifice, Episcopalem cathedram Traiecto Leodicum transtulit, an. Christi 713, transportato eodem & corpore Divi Lamberti, cujus nomini ac honori dedicavit postea peregregium illud cœnobium, cum augusto illo Canonorum Collegio paullo ante commemorato. ubi mortuus tandem post sanctissime actam vitam, adscribi meruit etiam ipse Divorum consortio. A clarissimo autem illo Divo usque ad hunc Ferdinandum numerantur in ea sede Episcopi novem & quinquaginta. in quibus non pauci inveniuntur viri pii & sancti. sed nec hodie bonitas gravitasque Episcopalis defecit. Nam & inter recentiores mirifice nuper claruit Erardus à Marca, sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis, Roberti fortissimi viri frater. qui in eo fuit apud Principes Christianos pretio, atque auctoritate & gratia poluit, ut pacatam habuerit regionem per triginta ipsos annos, & quietem ita fundarit, ut & hæcenus ea perseveret. Idem non urbem modo, sed & totam quam late patet ditionem, varie passim reparavit, opidis aliquot arcibusque à fundamento instauratis. atque ut dicam paucis, ita liberaliter & profuse reipublicæ se impendit, ut merito omnes eum suspexerint, gloriosoque Patris patriæ nomine decoraverint. Obiit magnus ille Antistes, ut constat è regio ejus tumulo in choro (ut vocant) ædis Divi Lamberti visendo, anno à Christo nato 1538. Visitur inibi statua ejus ænea, ad vivum (ut volunt) efformata & genibus nixa, cui adstat imago mortis, sic, ut fieri solet, expressa, cum brevissimo isto, sed scito admodum epitaphio, *Erardus à Marca mortem habens præ oculis, vivus posuit.* Cardinali successit Cornelius de Berges, Dominus Sevenbergæ. qui quod animo

esset professione Ecclesiasticæ parum adducto, dignitatem Episcopalem cessit Georgio Austrio, filio naturali Imperatoris Maximiliani, Archiepiscopo Valentino, digno sane ac reverendo Antistiti. cui mortuo surrogarunt coadjutorem ejus Robertum, fratrem Illustrissimi Marchionis Bergezomii, juvenem doctum pariter & religiosum. Is, quod valetudine esset parum firma, & atra bili infestaretur, abdicavit se mox hac dignitate. quare ob raras suas virtutes, & flagrantissimam populi simul & augusti Collegii gratiam, suffectus ei Gerardus Grosbequius, Collegii Divi Lamberti Decanus, nobilissimus certe ac venerandus Præsul, & in tanta existimatione & fama, ut allectus postea fuerit in Collegium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium. Huic denique viam universæ carnis ingresso surrogatus est liberis omnium votis, & solennibus ceremoniis, utriusque Baviaræ Ducis frater, hujusmodi fere inscribens titulos: *Reverendissimus & Serenissimus Princeps ac Dominus, Dominus Ernestus, Sanctæ Ecclesiæ Coloniensis Archiepiscopus, Sacri Romani Imperii per Italiam Archicancellarius, Princeps Elector, Ecclesiæ Leodiensis Episcopus, Monasteriensis, Hildeshemensis, & Frisingensis Administrator, Princeps in Stabel, Comes Palatinus Rheni, Superioris & Inferioris Baviaræ, Westphaliæ, Angariæ, & Bullonii Dux, Marchio Francimontanus, &c.* Princeps equidem supremi loci & ordinis, ac rarissima quadam virtute præditus. Eligitur porro Episcopus Leodicensis à Collegio Divi Lamberti, approbatur ab universo populo, tandem vero, ut cæteri omnes Catholici Præsules, à Romano Pontifice confirmatur. nec Episcopus tantum est, sed & Sacri Imperii Princeps, Dux Bullonii, Marchio Francimontanus, Comes Lootsensis & Hasbaniensis. quæ loca subsunt, ut diximus, huic Episcopatu, & ab eo dependent. Annui ejus redditus sane quam luculentissimi, ut qui tricena fere millia ducatorum excedant. imo si populis suis Episcopus recte utatur, & captare norit eorum benevolentiam, nunquam deerunt extraordinaria quædam subsidia, ne quid dicam de sacerdotiis, vel ut vulgo appellant præbendis ac beneficiis, dispositioni atque arbitrio ejus reservatis.

Fines Episcopatus Leodicensis sunt, à Septentrione & Occasu Brabantia: Ab Ortu pars Mosæ; cum Ducatu Limburgensi: ad Austrum Ducatus Lutzenburgensis. Vulgo vocatur l'Evesché de Liege.